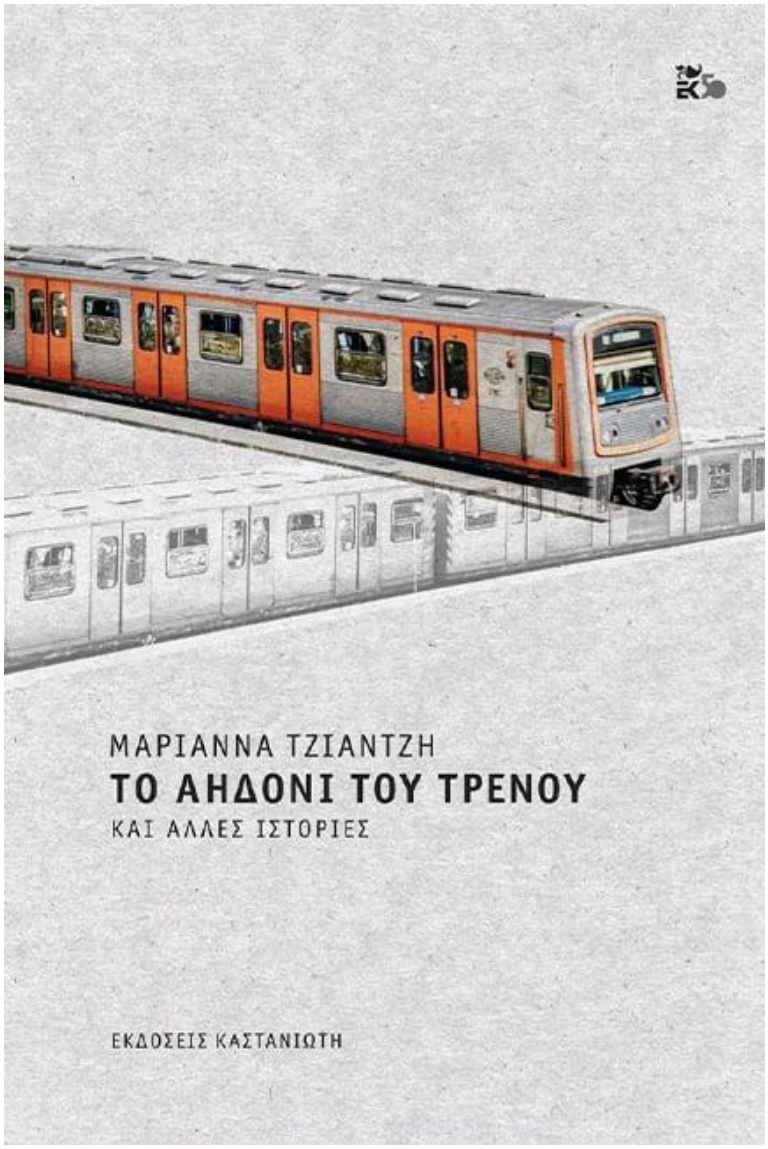
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μαριάννα Τζιαντζή- Το αηδόνι του τρένου και άλλες ιστορίες-εκδόσεις Καστανιώτη

Γράφει η Μάγδα Παπαδημητρίου-Σαμοθράκη

Δεν είχα την τύχη να ξαναδιαβάσω τη συγγραφέα Μαριάννα Τζιαντζή, αλλά όπως έχω γράψει στο παρελθόν πάντα υπάρχει μια πρώτη φορά για να γνωρίσεις το έργο ενός/μιας συγγραφέως και σίγουρα θα αναζητήσω και τα προηγούμενα έργα της. Συνηθίζω να μπαίνω

στη biblionet για να γνωρίζω το συνολικό έργο των συγγραφέων και πράγματι εντυπωσιάστηκα για το συγγραφικό της έργο, λογοτεχνικό και μεταφραστικό. Το πρόσφατο βιβλίο της «Το αηδόνι του τρένου και άλλες ιστορίες» από τις εκδόσεις Καστανιώτη ήταν η αρχή της αναγνωστικής γνωριμίας.

Μου άρεσαν τα διηγήματα της, το πηγαίο χιούμορ της και η παρατηρητικότητα της σε λεπτομέρειες που ίσως εμείς δεν είχαμε δει ή δεν τα δώσαμε σημασία. Ρέει ο λόγος της, σε καθηλώνει, αγωνιάς για την τύχη των ηρώων της. Ως έμπειρη χρονογράφος, ξέρει να κερδίζει τον αναγνώστη, χωρίς να πλατειάζει. Πιστεύω πως τα γραπτά της είναι ακριβώς αυτά που θα ήθελε να διαβάσει ο ιστορικός του μέλλοντος ώστε να μπει αβίαστα στην καθημερινότητα του Αθηναίου και όχι μόνο πολίτη την τελευταία δεκαετία. Δηλαδή την εποχή της οικονομικής κρίσης και των αγανακτισμένων. Λένε πως είμαστε λαός με κοντή μνήμη και δεν κάνουν λάθος.

Η συγγραφέας έχοντας πολύ έντονη παρατηρητική ματιά, μας προσκαλεί μαζί της να γνωρίσουμε τους ήρωες της, ανθρώπους της διπλανής πόρτας. Να περπατήσουμε, να ανεβούμε στο τρένο, να τους συναντήσουμε σε πολύ δυσάρεστες ή εύθυμες καταστάσεις.

Μέσα από τα είκοσι οχτώ της διηγήματα, ξεπηδούν μορφές όπως του φαρμακοποιού που αυτοκτόνησε στο Σύνταγμα, των απογοητευμένων ανθρώπων που φούνταραν στην παραλιακή για να φανεί ως ατύχημα κι όχι αυτοκτονία, των προσφύγων που έφτασαν στην Ελλάδα μετά από τους πολέμους στην πατρίδα τους, τις Φιλιππινέζες, τους Κινέζους, τους Αλβανούς και τις Βαλκάνιες που ήρθαν για ένα κομμάτι ψωμί στη χώρα μας να κοιτάξουν τους ηλικιωμένους ανθρώπους για να ορθοποδήσουν.

Μας γνωρίζει τους μουσικάντηδες που ήρθαν από το πρώην Ανατολικό μπλοκ και πλημμύρισαν με νότες τους δρόμους της Αθήνας, τους ανθρώπους που λιποθυμούσαν από την ασιτία στα μετρό ή στους δρόμους και τέλος τους ανθρώπους που έζησαν τον ρατσισμό που αναβίωσε λόγω της κρίσης.

«Η Ελλάδα έχει γεμίσει ζητιάνους, όμως κανείς δεν τους μετράει, δεν μπορεί να τους μετρήσει, όπως μετράνε για παράδειγμα, τις αυτοκτονίες»

Οι περισσότερες ιστορίες είναι κατασταλάγματα των μνημονίων που με συγκίνησαν, με ευαισθητοποίησαν, με προβλημάτισαν. Μέσα από τα διηγήματα της, διακρίνουμε την αλληλεγγύη, τη φιλοζωία αλλά και την ανθρωπιά. Γελάμε με τη γιαγιά που συνομιλεί με ένα ΑΤΜ, με την κυρία που αγαπά τα σκυλιά και τις επώνυμες τσάντες, συγκινούμαστε με μια

άλλη κυρία που οργανώνει γεύματα αγάπης για απρόθυμους ανέργους και τη κοπέλα που πλένει τις κάλτσες των απεργών πείνας στο Μέγαρο Υπατία.

Μαθαίνουμε για τον θρύλο του Αηδόνη, του τραγουδιστή των τρένων, γνωρίζουμε τη Μαρίτσα που υπηρέτησε την τέχνη της υψηλής μοδιστρικής, μια ηθοποιό της «εισόδου με προαιρετική συνεισφορά», τον Έκτορα που ποτέ δεν πολέμησε στην Τροία, ένα κορίτσι που παίζει το «Χασαπάκι» του Βαμβακάρη στο σαξόφωνο, έναν επιχειρηματία με κόκκινο παρελθόν και αχρωμάτιστο παρόν, ανταμώνουμε μ ε καθημερινούς ανθρώπους στο καφενείο των παραπόνων, συστηνόμαστε με τον Κόμη που κλέβει μικρά γαλλικά τυράκια και τους νέους που ήταν τα θύματα της εργασιακής περιπλάνησης.

Συγκινητική είναι ακόμη η ιστορία με τους συνταξιούχους που αγόραζαν τα φάρμακα τους από τους Ρώσους στη λαϊκή αγορά και τα έκοβαν στη μέση για να κρατήσουν περισσότερες μέρες. Συνειρμικά μου ήρθε στον νου, η ίδρυση των κοινωνικών ιατρείων και φαρμακείων και υπνωτηρίου από τους Γιατρούς του Κόσμου εκείνη την εποχή που όσοι ήμασταν εθελοντές, ζήσαμε τραγικές καταστάσεις.

Τόσα πρόσωπα που ο καθένας τους μέσα από την πένα της συγγραφέως άφησε δυνατό το αποτύπωμα του στη σκέψη μου. Είναι δίπλα μας όλοι αυτοί οι άνθρωποι, συμβιώσαμε με κάθε τρόπο, λίγο ή πολύ, μα οι περισσότεροι από μας, απορροφημένοι από τα δικά μας προβλήματα ή στο κινητό και το tablet δεν τους παρατηρήσαμε.

Η συγγραφέας στηλιτεύει και ταρακουνά χωρίς διδακτική διάθεση -έτσι το εξέλαβα ως αναγνώστρια- θυμίζοντάς μας πως η οικονομική κρίση ήταν αποτέλεσμα μιας εποχής που υπήρχε μεγάλη αφθονία αγαθών, αλλά και μιας εποχής που η επίδειξη του χρήματος ήταν το ζητούμενο και το επιθυμητό της κοινωνικής αναγνώρισης. Σας το προτείνω ανεπιφύλακτα!

Καλοτάξιδο να είναι Μαριάννα Τζιαντζή και εύχομαι να αγαπηθεί από τους αναγνώστες. Ίσως και εύχομαι το επόμενο βιβλίο σας να είναι εμπνευσμένο από την υγειονομική κρίση των δυο τελευταίων χρόνων.

«Γιατί τα τραγούδια είναι δυο λογιών, τα γραμμένα και τα άγραφα, αυτά που ξέρουμε κι αυτά που ίσως να μη τ' ακούσουμε ποτέ...»

Πηγή: bookia.gr